

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobců: a) F. B.,
 bytem K., PSČ X M.,
 b) I. P.,
 bytem S., P.,
 oba zastoupeni advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou,
 se sídlem Údolní 33, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
 se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2016, č. j. 017951/2016/KUSK-DOP/
Nech, sp. zn. SZ_017951/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2016, č. j. 017951/2016/KUSK-DOP/Nech, sp. zn. SZ_017951/2016/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) na náhradě nákladů řízení částku 4 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobami podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 13. 7. 2016, č. j. 45 A 55/2016-46 spojenými ke společnému projednání, domáhají zrušení

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Š.

v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu v K. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 9. 2013, č. j. OU/VD/038/2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci a), aby do 15 dnů od právní moci rozhodnutí odstranil z veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích p. č. x, p. č. x, p. č. x, p. č. x a p. č. x v katastrálním území K. (stejně jako všechny pozemky uvedené dále v tomto rozsudku) pevné překážky, a to 1) oplocení o délce 16,32 metrů umístěné v severní části pozemku p. č. x sestávající z ocelových sloupků v betonových základech, dřevěných planěk a branky a 2) dřevěný plot o délce 3,35 metrů umístěný na pozemcích p. č. x a p. č. x, kolmo k podélné ose pozemku p. č. x. Týmž rozhodnutím uložil správní orgán I. stupně žalobkyni b), aby z téže veřejně přístupné účelové komunikace do 15 dnů od právní moci rozhodnutí odstranila pevné překážky, a to 1) plotovou bránu v kovovém rámu na kovových sloupcích v pevných základech o celkové šířce 3 metry, umístěnou na hranici pozemku p. č. x a p. č. x, kolmo k podélné ose pozemku p. č. x, a 2) zelený drátěný plot na kovových sloupcích v pevných základech o celkové délce 43,17 metrů umístěný na hranici pozemků p. č. x a p. č. x. Každému z žalobců byla také uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobci v úvodu žalob shrnují skutkový stav a uvádí, že žalobce a) je vlastníkem pozemků p. č. st. x, p. č. x, p. č. x, p. č. x a p. č. x; žalobkyně b) je vlastníci pozemků p. č. st. x, p. č. x a p. č. x (dále též jen „pozemky žalobců“). Žalobci nesouhlasí se závěrem žalovaného, že přes tyto jejich pozemky vede – v napadeném ani prvostupňovém rozhodnutí ostatně co do svého umístění nijak nespecifikovaná – veřejně přístupná účelová komunikace k domům a chatám v lokalitě U H.. Obslužnost této lokality je totiž zajištěna i jinak, což žalobci doložili fotografiemi, ortofotomapami a vyplývá to i z rozsudku zdejšího soudu ze dne 26. 1. 2016, č. j. 46 A 9/2014 - 239, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobců proti prvostupňovému rozhodnutí. Závazným právním názorem v něm vysloveným se však žalovaný v napadeném rozhodnutí neřídil. Po pozemcích žalobců přitom veřejně přístupná účelová komunikace vést nemůže, neboť pro to nejsou splněny zákonné podmínky.
3. V první řadě žalobci namítají, že není splněna podmínka naléhavé komunikační potřeby. Do oblasti U H. se lze dostat z K. po historické obecní cestě na p. č. x (která byla v 70. letech 20. století rozorána, nicméně v době vydání prvostupňového rozhodnutí již byla sjízdná, jak žalobci doložili fotografiemi), po obecní cestě na p. č. x a p. č. x a také ze S. po ulici V Z. Obě alternativní varianty jsou obyvateli osady běžně využívány. Není tedy přiměřené omezovat žalobce na jejich vlastnickém právu. Ostatně mezi pozemky žalobců a komunikací na p. č. x se nachází ještě pozemek p. č. x (ve vlastnictví společnosti R. spol. s r.o. r. a k.), který je využíván jako pole a žádná veřejně přístupná účelová komunikace na něm není deklarována. Z uvedeného je patrné, že zásah do vlastnického práva žalobců je zcela v rozporu s principem proporcionality.
4. Dále žalobci uvádí, že ani oni, ani jejich právní předchůdci nikdy nedali souhlas k tomu, aby byly předmětné pozemky využívány jako veřejně přístupná účelová komunikace. Po rozorání obecní cesty na pozemku p. č. x začali obyvatelé osady přes tyto pozemky jezdit svévolně. Když žalobci pozemky získali (v roce 2003, resp. 2004, zbylou část pak v roce 2011), od počátku upozorňovali sousedy, že přes jejich pozemky projíždí a prochází protiprávně. To někteří sousedé respektovali, ale ne ve všech případech to postačovalo. Žalobci se tedy obrátili na vedení obce K. s žádostí o zprovoznění historické polní cesty a v

září 2011 své pozemky oplotili. Obec však zahájila řízení o odstranění překážky na veřejně přístupné účelové komunikaci.

5. Souhlas s užíváním nedal ani pan F. K., od něhož žalobci pozemky nabyli. V řízení pan K. vypověděl, že v místě zhruba 30 let nebyl, jen okolo občas projížděl autobusem a nikoho své pozemky užívat neviděl, případně že se jezdilo pouze do pískovny, nikoli do S. To nelze považovat za konkludentní souhlas, či dokonce za její věnování či přenechání veřejnému užívání. Žalovaný však tvrzení pana K. interpretuje zavádějícím způsobem tak, aby z nich plynul zcela opačný závěr. Pan K. přitom ve správním řízení podepsal prohlášení, že pozemky veřejnému užívání nikdy nevěnoval; žalovaný je však bezdůvodně bagatelizuje. Že bylo toto prohlášení stylizováno a sepsáno žalobcem a), neboť pan K. neměl přístup k počítači, na jeho autentičnosti nic nemění (totéž by bylo možno vytknout i listině ze dne 14. 5. 1987, kterou naopak žalovaný pokládá za věrohodnou, i když byla rovněž sepsána jinou osobou než panem K.).
6. Dalším důvodem, proč přes pozemky žalobců nemůže vést veřejně přístupná účelová komunikace, je jejich technický stav. Od podzimu do jara se totiž mění v mokřinu a jsou z velké části neprůjezdné, což platí i o poli na pozemku p. č. x. S nesjízdností a z toho plynoucí nepoužitelností pozemků žalobců pro veřejně přístupnou účelovou komunikaci se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal, přestože žalobci svá tvrzení doložili fotodokumentací (na fotografii je pro autenticitu zachycena i část sousedního domu manželů Č.). Nesjízdnost pozemků žalobců ilustruje i fakt, že společnost A., která v K. zajišťuje svoz odpadu, po nich odmítla jezdit. Naopak žalovaný uváděl, že alternativní cesta ze S. je nesjízdná, aniž by to podložil jakýmkoli důkazy (vyjádření starostky S. pokládají žalobci za účelové a nepravdivé, v rozporu s předloženými fotografiemi). Ostatně obecní cesta na pozemku p. č. x má být v blízké budoucnosti vyasfaltována, čímž se stane pro jízdu do lokality U H. nesrovnatelně komfortnější než pozemky žalobců. Žalobci si jsou vědomi toho, že žalovaný rozhoduje podle skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí; tím spíše si však měl zjistit skutečný stav komunikace na obecním pozemku, resp. postoj vedení obce k jejím úpravám, a nevytvářet napadeným rozhodnutím jen dočasné řešení.
7. Dále žalobci žalovanému vytýkají, že v napadeném rozhodnutí postupoval v rozporu s právními předpisy. Není totiž možné vydat rozhodnutí o odstranění překážky z veřejně přístupné účelové komunikace, aniž by byla předem vyřešena otázka její existence. Tomu se však žalovaný vyhnul a z napadeného rozhodnutí není ani zjevné, kudy přesně (v které části pozemků žalobců) podle přesvědčení žalovaného údajná veřejně přístupná účelová komunikace vede. Není tedy ani jasné, jak dospěl k tomu, že mají být zbourány právě tyto a nikoli jiné části plotů na pozemcích žalobců. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí dal paradoxně žalobcům v tomto ohledu za pravdu, pochybení správního orgánu I. stupně však nijak nezhojil.
8. Žalobci dále nesouhlasí s tím, že žalovaný zpochybňuje dokumenty z porad zastupitelů obce K. Z nich jasně vyplývá, že zastupitelé obce K. si ve volebním období od roku 2006 od roku 2010 byli vědomi existence obecní komunikace na pozemku p. č. x a snažili se o její zprovoznění, např. formou jednání se společností Z. S. a. s. (dále jen „Z. S.“). Pod cestou byl také v minulosti položen obecní vodovodní řad. Tyto skutečnosti však v průběhu správního řízení správní orgány nevzaly v potaz, přestože svědčí o absenci kritéria nezbytné komunikační potřeby přes pozemky žalobců.

9. Konečně žalobci namítají, že k zaměření jejich plotů došlo v rozporu se zákonem. Tento úkon měl proběhnout dne 16. 5. 2013, k němuž byli přizváni žalobci a geodet. Jelikož se však za správní orgán I. stupně nikdo nedostavil a geodet neměl žádné zadání, nemohl úkon proběhnout. K zaměření pozemků žalobců tedy došlo jindy, aniž by byli obesláni a měli možnost se tohoto úkonu účastnit.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným Krajským soudem v Praze v rozsudku ze dne 26. 1. 2016, č. j. 46 A 9/2014 - 239, v němž soud žalovanému uložil posoudit technický stav pozemní komunikace na pozemcích žalobců a porovnat jej s technickým stavem alternativních komunikací. To žalovaný učinil na stranách 9 - 12 napadeného rozhodnutí. Přitom vyšel z toho, že cesta na pozemcích žalobců byla minimálně od 70. let minulého století bez obtíží průjezdná a sloužila jako spojení lokality U H., tak jako cesta z K. do S. Sami žalobci se v dopise ze dne 15. 3. 2011 adresovaném obci K. domáhají zprovoznění alternativní komunikace, čímž sami dosvědčují, že v roce 2011 vůbec neexistovala. Cesta navazující na s. ulici V Z. nemůže být jedinou přístupovou cestou pro lokalitu U H., neboť je nedostatečně široká, s nedostatečnou nosností, v zimě nesjízdná a z technických důvodů ji nelze udržovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 5 As 3/2009 - 76). Umístěné překážky zahradily 21 vlastníkům jediný a nenahraditelný přístup na jejich pozemky, jejich odstranění je tedy ve veřejném zájmu. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
11. Žalobci v replice zopakovali žalobní námítky a zdůraznili, že nesouhlasí s tím, že by byla naplněna podmínka nezbytné komunikační potřeby. Napadené rozhodnutí je nejasné, protože správní orgány průběh údajné veřejně přístupné účelové komunikace nikdy nespecifikovaly. Naopak dříve rozoraná obecní komunikace na pozemku p. č. x nebyla nikdy rozhodnutím silničního správního úřadu zrušena (stalo se tak pouze rozhodnutím zcela nepřislušného JZD).
12. V dalším vyjádření žalobci upozornili na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2018, č. j. 50 A 15/2017-67, jímž zdejší soud zrušil část územního plánu obce Kl v části vymezující pozemky žalobců jako plochu dopravní infrastruktury DI1. Žalobci mají za to, že závěry citovaného rozsudku mají vliv na posuzovanou věc, a žádají, aby k nim soud přihlédl.
13. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 3. 2011 adresoval žalobce a) obci K. sdělení, že své pozemky hodlá oplotit, a proto žádá, aby obec po dohodě se společností Z. S. zprovoznila bývalou cestu na pozemku p. č. x. Dne 23. 3. 2011 adresovala starostka obce K. společnosti Z. S. dopis, v němž ji žádala o uvedení někdejší cesty do původního stavu, a to do 31. 5. 2011. Dne 1. 4. 2011 předseda představenstva společnosti Z. S. odpověděl, že po sklizni umožní vytyčení pozemků a poté bude obec moci cestu na své náklady obnovit. Dne 18. 5. 2011 starostka obce dopisem sdělila, že trvá na tom, aby uvedla cestu do původního stavu společnost Z. S. na své náklady jako právní nástupkyně společnosti, která ji v minulosti zaorala, a tato společnost dne 30. 6. 2011 sdělila, že trvá na tom, že cestu na své náklady neobnoví.
14. Dne 27. 9. 2011 vyzval správní orgán I. stupně žalobce a) i žalobkyni b) k odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace poté, co z několika podání zjistil, že tam byly dne 25. 9. 2011 umístěny, a to ve lhůtě do jednoho pracovního dne od doručení výzvy. Dne 14. 10. 2011 žalobci ve společném podání sdělili, že nemají za to, že se na jejich

pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Správní orgán I. stupně dne 7. 11. 2011 oznámil zahájení společného řízení o odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace a stanovil termín ústního jednání.

15. Dne 21. 10. 2011 došlo k vytyčení pozemku p. č. x, o čemž byl pořízen vytyčovací náčrt ze dne 8. 11. 2011. Dne 21. 11. 2011 se konalo ústní jednání za účasti všech účastníků řízení. V jeho průběhu bylo vyslechnuto několik svědků – obyvatel části K., kteří cestu přes pozemky žalobců v minulosti využívali. Vesměs všichni uvedli, že po cestě jezdili dlouhodobě (nejstarší pamětnice uvedla 40 let od rozorání původní cesty) a měli za to, že se jedná o obecní cestu. Po uzavření jezdí domů přes S., nebo po nově vytyčené cestě na pozemku p. č. x, která však není zpevněná, a tak je často neprůjezdná. Při jednání žalobce a) předložil čestné prohlášení pana F. K. (někdejšího vlastníka pozemku p. č. x), že nikdy nesouhlasil s užíváním svých pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace. Dne 24. 11. 2011 byl vložen do spisu stručný zápis z porady zastupitelů obce K. ze dne 13. 9. 2010, z něž plyne, že již v té době probíhala jednání se společností Z. S. o zprovoznění cesty na pozemku p. č. x.
16. Dne 28. 1. 2012 byl vyslechnut pan F. K. Během výslechu uvedl, že na pozemcích, které jsou nyní ve vlastnictví žalobců, se nacházela pískovna a cesta, která k ní vedla. Na místě 30 let nebyl, pouze okolo jezdil autobusem, ale ví, že do S. vedla polní cesta, kterou JZD zaoralo, a lidé začali chodit přes jeho pozemky okolo pískovny, což panu K. nevadilo. Osobně nikomu žádný souhlas s užíváním cesty neudělil, ale „*lidi tam chodili sami*“. Sám tam však nikoho chodit neviděl a má za to, že cesta vůbec nebyla průjezdná pro auta, resp. pouze k pískovně, nikoli až do S. Čestné prohlášení předložené v řízení nastylizoval žalobce a) a pan K. je po přečtení podepsal.
17. Dne 5. 3. 2012 poučil správní orgán I. stupně účastníky řízení o jejich právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 18. 6. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci a) uložil odstranit pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace, ve vztahu k žalobkyni b) a ostatním účastníkům řízení zastavil. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce a) odvolal. V odvolání namítal, že není naplněna podmínka souhlasu vlastníka a nutné komunikační potřeby a technický stav jeho pozemků neumožňuje, aby byly užívány jako cesta. Žalobkyně b) se rovněž odvolala s tím, že se ztotožňuje s důvody uvedenými žalobcem a).
18. Dále jsou ve správním spisu zařazeny (patrně ještě před předáním správního spisu odvolacímu správnímu orgánu) listiny prokazující to, že v 70. letech došlo k zaorání polní cesty na pozemku č. x (v současnosti pozemek p. č. x) a zřízení nové cesty přes pozemky žalobců. Jde mj. o kopii snímku pozemkové mapy ze dne 3. 6. 1975 s připojeným souhlasem MNV S. s vyměřením pozemku p. č. x a prohlášení pana F. K. jakožto vlastníka pozemku p. č. x s tím, aby vlastnice pozemku p. č. x V. Č. připojila část jeho pozemku ke svému (za účelem vybudování žumpy), zůstane-li zachovaná cesta. Dále jsou součástí spisu fotografie, pořízené dne 27. 9. 2011 (soudě podle data, které je integrální součástí fotografie), patrně mimo jakýkoli úřední úkon, zachycující vjezd na cestu na pozemcích žalobců od silnice K. – S. a od oblasti U H. Z nich je patrné, že se jedná o polní cestu v dobrém stavu, která byla v některých částech vybagrována; na jiných místech jsou umístěny velké kameny. Dále spis obsahuje nedatované fotografie plotů a brány. Součástí spisu jsou dále kopie turistických map a letáček „Cesta kocoura Mikeše“, z nichž plyne, že po cestě na pozemcích žalobců vede značená turistická trasa, cyklotrasa a tematická stezka kocoura Mikeše.

19. Rozhodnutím ze dne 10. 10. 2012 žalovaný toto rozhodnutí zrušil kvůli procesním pochybením a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení.
20. Správní orgán I. stupně poté pokračoval v řízení a na 9. 1. 2013 svolal jednání k provedení důkazu ohledáním na místě za účelem zjištění aktuálního stavu. Přitom bylo zjištěno, že se na pozemcích p. č. x a p. č. x nachází plot a brána. Poté byl ohledán i pozemek p. č. x, na kterém se nachází vyježděné koleje a stopy chodců. Pořízené fotografie jsou součástí správního spisu, včetně plánu označujícího místa, odkud byly snímky pořízeny. Dále je součástí spisu vyjádření starostky obce S. ze dne 5. 3. 2013, v němž na dotaz správního orgánu I. stupně uvádí, že ulici V Z. nelze využít jako jedinou příjezdovou cestu do lokality U H., protože tomu neodpovídá její stav – je pouze šterková, nemá dostatečnou nosnost, šíří, ani prostor pro otáčení vozidel, v zimě nelze z technických důvodů provádět její údržbu. Dále správní orgán I. stupně provedl dne 16. 4. 2013, resp. dne 9. 5. 2013 výslech O. M. staršího a O. M. mladšího ze společnosti A. I. s. r. o., z něhož vyplynulo, že tato společnost instalovala zelený drátěný plot pro pana Č. a na objednávku žalobkyně b) nebo pana Č. připravili jeden z betonových sloupů pro instalaci brány.
21. Dne 16. 5. 2013 vyznamenal správní orgán I. stupně účastníky o tom, že dne 30. 5. 2013 dojde k vytyčení hranic pozemků p. č. x, x, x, x, x a x. Součástí správního spisu je dále geometrický plán č. 38/2013 ze dne 19. 6. 2013. Dne 30. 8. 2013 poučil správní orgán I. stupně účastníky řízení o jejich právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Žalobci v reakci na to vložili do spisu žádost o územní souhlas, resp. ohlášení stavby ve vztahu k vybudovaným plotům a bráně. Dne 20. 9. 2013 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění shrnul, že cesta na pozemcích žalobců sloužila jako dopravní spojení mezi obcí K. a lokalitou U H. pro vozidla i chodce, a to nejméně 35 let od doby, kdy byla původní obecní cesta zaorána. Souhlas vlastníka byl prokázán výsledkem pana K. a řadou listin, z nichž vyplývá, že si někdejší vlastníci předmětných pozemků byli existence cesty a jejího veřejného užívání vědomi a nijak se proti němu nevymezovali. Čestné prohlášení pana K. je výsledkem ovlivňování ze strany žalobce a). Jde-li o kritérium nezbytné komunikační potřeby, teoretická možnost obnovení někdejší polní cesty není rozhodná pro existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích žalobců; ostatně by její zřízení bylo velmi obtížné (jde o ornou půdu nejvyšší kvality a napojení na silnici K. – S. je z hlediska právních předpisů problematické). Ani cesta navazující na ulici V Z. ve S. nepředstavuje alternativu, neboť znamená výrazné prodloužení cesty z oblasti U H. do K., je ve špatném technickém stavu a není sjízdná celoročně, jak plyne z vyjádření starostky S. Jedná se tedy o variantu natolik nesouměřitelnou s původní cestou, že ji ani nelze považovat za alternativu. Není tedy pochyb o tom, že se na předmětných pozemcích nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Pevné překážky na ni umístili žalobce a) a žalobkyně b), což vyplynulo z výsledku svědka O. M. ml., který stavbu některých částí plotu provedl. Podíl ostatních účastníků řízení, jakož ani to, kdo na cestu umístil balvany a větve, se v řízení nepodařilo prokázat. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce a) odvolal, přičemž uvedl, že nejsou naplněny zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Obdobně argumentovala ve svém odvolání i žalobkyně b).
22. Dne 17. 1. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V něm shrnul průběh řízení a konstatoval, že postup správního orgánu I. stupně je v souladu se zákonem a prvostupňové rozhodnutí je řádně odůvodněno. Byly naplněny zákonné znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Správní orgán I.

stupně postupoval správně, pokud nejprve jako předběžnou otázku vyjasnil existenci veřejně přístupné účelové komunikace, o čemž nebyl s ohledem na § 142 odst. 1 zákona č. 500/2014 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinen vydat samostatné rozhodnutí. Žalobci toto rozhodnutí napadli žalobou a Krajský soud v Praze je rozsudkem ze dne 26. 1. 2016, č. j. 46 A 9/2014 - 239, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Přisvědčil totiž námitce, že se žalovaný vůbec nevypořádal s odvolací námitkou žalobců, že cesta na jejich pozemcích není s ohledem na svůj technický stav způsobilá plnit funkci veřejně přístupné účelové komunikace. Tím zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Soud tedy žalovaného zavázal, aby v dalším řízení posoudil, zda pozemky žalobců mohou vůbec sloužit jako pozemní komunikace, a pokud ano, aby porovnal stav takové komunikace s možnými alternativami, zejména s komunikací vedoucí do S.

23. Žalovaný poté pokračoval v řízení a dne 6. 4. 2016 vydal napadené rozhodnutí, jímž opět odvolání žalobců zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a zopakoval to, co uvedl v předchozím rozhodnutí. S ohledem na závazný právní názor zdejšího soudu se zvláště zabýval stavebně technickým stavem pozemků žalobců. K tomu uvedl, že skutečnost, že se za špatného počasí cesta mění v mokřinu, žalobci sice tvrdili (nebylo to však důvodem, který by spontánně uváděli při umístění překážek), ale neprokázali. Cesta byla přitom bezproblémově průjezdná od 70. let minulého století. Prokázat tvrzené skutečnosti je povinností žalobců, nikoli správního orgánu. Pro posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace je rozhodný stav v době zahrazení veřejně přístupné účelové komunikace, nikoli možný budoucí vývoj situace. To platí zejména o polní cestě na pozemku p. č. x, která – bude-li v budoucnu zpevněna – může mít vliv na existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích žalobců. Špatný stav komunikace směrem na S. je naopak doložen svědectvím starostky S.
24. Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobami k tomu oprávněnými a splňují všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k jejich věcnému projednání. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
25. Byť je žalobou napadeno rozhodnutí týkající se odstranění pevných překážek z veřejně přístupné účelové komunikace, je hlavním jádrem sporu v dané věci samotná existence veřejně přístupné komunikace na pozemcích žalobců. Rozhodnutí silničního správního úřadu o tom, že se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace, v dané věci dosud vydáno nebylo. To ostatně žalobci namítají a spatřují v tom pochybení správního orgánu I. stupně, který rozhodnutí o odstranění překážek z veřejně přístupné účelové komunikace vydal, aniž by předtím vydal deklaratorní rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace; žalovaný pak podle žalobců tento chybný postup aproboval. Jak však soud konstatoval v předcházejícím rozsudku ze dne 26. 1. 2016, č. j. 46 A 9/2014-239, otázku existence veřejně přístupné účelové komunikace lze řešit v řízení o odstranění pevných překážek z veřejně přístupné účelové komunikace jako předběžnou otázku (§ 142 odst. 2 správního řádu). Také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 3/2013-191, k této otázce uvedl, že „v souladu s § 142 odst. 2 správního řádu platí, že správní orgán nepostupuje podle § 142 odst. 1 tohoto

zákona (tj. nevydává deklaratorní rozhodnutí o existenci právního vztahu), pokud může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu buď vydat osvědčení, nebo může tuto otázku vyřešit v rámci jiného správního řízení. Toto ustanovení dopadá na nyní posuzovaný případ, neboť správní orgán I. stupně otázku existence či neexistence veřejně přístupné účelové komunikace musel řešit v rámci jiného řízení, kterým bylo řízení o odstranění pevné překážky z této komunikace podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích. Vyuštane-li totiž v tomto řízení otázka charakteru účelové komunikace, posoudí ji silniční správní úřad jako otázku předběžnou a v závislosti na tom o návrhu meritorně rozhodne (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, čj. 6 Ans 2/2007-128, publ. pod č. 1486/2008 Sb. NSS)“. Tato opakovaně uplatněná námitka je tedy nedůvodná.

26. Rozhodnutí silničního správního úřadu o tom, že se na předmětném pozemku nachází veřejně přístupná účelová komunikace, tedy má pouze deklaratorní povahu, což znamená, že se právní mocí tohoto rozhodnutí existence veřejně přístupné účelové komunikace pouze závazně určuje: deklaruje se, že tu komunikace této povahy byla a je. Tato komunikace tedy nevzniká až pravomocným rozhodnutím silničního správního úřadu, nýbrž kumulativním naplněním čtyř podmínek, které vyplývají jednak z § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), přičemž jimi jsou zřetelnost cesty v terénu a skutečnost, že spojuje nemovitou věc s ostatními pozemními komunikacemi, jednak z ustálené soudní praxe; těmito podmínkami je souhlas vlastníka s užíváním cesty veřejností a nezbytná komunikační potřeba. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128, „[k] vzniku veřejně přístupné účelové komunikace tedy není třeba správního rozhodnutí ani není podstatné, jak je příslušný pozemek, na němž se komunikace nachází, veden v katastru nemovitostí či jak byl evidován v minulosti. Podstatné je, zda tento pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v ust. § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, tedy zda jde o dopravní cestu, určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.“
27. Soud prověřil naplnění těchto znaků veřejně přístupné účelové komunikace, které žalobci zpochybňovali. Nejprve se soud zabýval námitkou, že žalovaný v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu ze dne 26. 1. 2016, č. j. 46 A 9/2014 – 239, v rámci posuzování nezbytné komunikační potřeby nedostatečně posoudil technický stav komunikace na pozemcích žalobců, jakož i stav alternativní komunikace směrem na S. Pokud jde o technický stav komunikace na pozemcích žalobců, žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci sice tvrdili, že se z jejich pozemků stává za nepříznivého počasí mokřina, avšak své tvrzení však nijak nedoložili, což měli možnost učinit v řízení před správním orgánem I. stupně. Žalovaný vzal přitom za prokázané, že od 70. let minulého století se cesta užívala a byla bez obtíží průjezdná. Týž závěr plyne i z fotografií ve správním spisu. Polní cesta na obecním pozemku p. č. x není alternativou ke komunikaci na pozemcích žalobců, neboť je třeba věc posuzovat ke dni umístění překážky na pozemní komunikaci, přičemž k tomuto dni tato polní cesta vůbec neexistovala. Pokud ji nyní veřejnost užívá, jde o reakci na protiprávní jednání žalobců. Ostatně tato komunikace nemá ani srovnatelnou kvalitu. Cesta přes S. rovněž nepředstavuje alternativu, neboť na základě vyjádření starostky S. má žalovaný za prokázané, že za nepříznivého počasí není v celé své délce sjízdná a nelze ji z technických důvodů protahovat, není dostatečně široká a nemá odpovídající nosnost; neprojedou tedy

vozidla integrovaného záchranného systému nebo vozidla provádějící svoz odpadu. Tento závěr žalovaného je jistě přezkoumatelný, avšak zdejší soud má za to, že žalovaným prezentovaný skutkový stav nemá oporu ve správním spisu.

28. V první řadě se soud neztotožňuje s názorem žalovaného, že je třeba rozhodovat na základě skutkového stavu ke dni umístění pevné překážky na pozemní komunikaci. Tento závěr žalovaného nemá oporu v právních předpisech ani v judikatuře. Naopak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79, dovedl, že přestože správní řád neobsahuje konkrétní ustanovení, jež by zakotvovala zásadu, že pro rozhodování správního orgánu I. stupně je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, implicitně z něj tato zásada plyne s přihlédnutím k jeho jiným ustanovením, jako je § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4. Jde také o zásadu samozřejmou a tradiční (srov. např. již rozhodnutí prvorepublikového NSS ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 – 126, zejména body 36 a 37). Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je tedy zpravidla rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení (či dokonce zde v době umístění pevných překážek), není-li v konkrétním případě stanoveno jinak. Zákon o pozemních komunikacích takové zvláštní ustanovení neobsahuje. Ačkoliv cesta mohla na počátku řízení plnit nezbytnou komunikační potřebu, je třeba zjistit, zda ji nepřestala plnit v průběhu správního řízení; pak by totiž ztratila charakter veřejně přístupné účelové komunikace. K tomu by nicméně došlo až tehdy, pokud by alternativní komunikace byly po právní i skutkové stránce využitelnou komunikační možností, která by pro dotčenou veřejnost byla lepší či srovnatelné kvality. Z hlediska skutkového je třeba hodnotit kvalitativní parametry a dále je třeba porovnat, zda rozdíl vzdáleností není enormní. Využitelnost alternativní komunikace (i nově vzniklá) je třeba zkoumat i po právní stránce (zda jde například o místní komunikaci či veřejně přístupnou účelovou komunikaci a nikoli jen o svévolně vzniklou cestu bez právního základu na pozemcích jiných vlastníků).
29. Pokud dále správní soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu (zpravidla odvolacího orgánu) dle skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu, pak i samo rozhodnutí (odvolací) musí vycházet ze stavu v době svého vydání. Právní předpisy nicméně mohou stanovit různá pravidla odrážející zásadu koncentrace správního řízení, která brání uvádění nových skutečností účastníky řízení v pokročilých fázích řízení. Takovým ustanovením je v dané věci § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Toto ustanovení se v dané věci navíc neuplatní, neboť zde nejde o nové skutečnosti uváděné účastníky řízení, ale o objektivně vzniklý stav. Navíc podle judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, publikovaný pod č. 2412/2011 Sb.) toto ustanovení nedopadá na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost. *Lex specialis* vůči tomuto ustanovení je totiž ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle něhož má-li být v řízení z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Protože v dané věci bylo z moci úřední vedeno řízení o uložení povinnosti odstranit z veřejně přístupné účelové komunikace pevné překážky, nelze koncentraci řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu použít, i kdyby všechny ostatní podmínky pro jeho použití byly splněny.

30. Soud uzavírá, že v dané věci bylo povinností žalovaného i v odvolacím řízení vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho rozhodování, tedy zohlednit mimo jiné existenci polní cesty na obecním pozemku p. č. x a její aktuální stav. Pro úplnost soud dodává, že jinak by tomu bylo v situaci, kdy by správní orgán posuzoval otázku, zda se žalobci oplocením svých pozemků nedopustili přestupku podle § 42 a odst. 1 písm. l) zákona o pozemních komunikacích; v tomto řízení by byl rozhodný skutkový a zpravidla i právní stav ke dni spáchání přestupku.
31. Z fotografií pořízených správním orgánem I. stupně při místním šetření konaném dne 9. 1. 2013 jsou na pozemku p. č. x pouze koleje vyježděné na poli automobilem, přičemž podle snímku č. 8 a 9 lze na tuto „cestu“ najet ze silnice K - S. Za zimního počasí byl terén velmi bahnitý a podmáčený (odpovídající tomu, že se jedná pouze o koleje vyježděné v ornici), ve vyježděných kolejích se tvořily hluboké kaluže a improvizovaný nájezd na silnici K. - S. byl silně rozježděn. Svědci vyslechnutí dne 21. 11. 2011 rovněž vesměs uvedli, že je tato cesta běžným autem v zásadě neprůjezdná, při nepříznivém počasí se rozbahní a i pěšky ji lze projít jen s obtížemi. Z leteckých map na internetové stránce www.mapy.cz, na níž lze mj. zobrazit historické letecké snímky krajiny z let 2015 a 2016, je však patrné, že v následujících letech se stav komunikace zlepšil (ať už úpravami provedenými obcí K., nebo jejím soustavným užíváním), nyní je cesta v terénu zřetelná a byť jde stále o nebezpečnou polní cestu, nájezd na silnici K. - S. je zpevněn (či alespoň vyštěrkován) a rozšířen tak, že umožňuje pohodlnější najetí a rozhled do obou směrů. To však žalovaný na základě svého chybného závěru ohledně rozhodného skutkového stavu vůbec nezohlednil. Pro zodpovězení otázky o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích žalobců jde však o skutečnosti klíčové. Závěr, který soud učinil již v předchozím rozsudku, a tedy že původní historická cesta na pozemku p. č. x nemohla být považována za alternativní komunikaci, přitom platil v situaci, kdy žalovaný rozhodoval v lednu roku 2013. Nemohl však bez náležitého zjištění nového skutkového stavu platit i v dubnu 2016, kdy žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí.
32. Co se týče posouzení otázky, zda může alternativu ke komunikaci na pozemcích žalobců představovat cesta do S. navazující na ulici V Z., byla právě tato okolnost důvodem pro zrušení předchozího rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud k této otázce v předchozím rozsudku uvedl, že žalovaný sice vysvětlil, proč je tato komunikace pro zajištění přístupu do lokality U H. velmi problematická, nezabýval se však již tím, zda důvody, pro které tuto komunikaci neuznal jako alternativu, nelze vztáhnout i na komunikaci na pozemcích žalobců. Soud proto žalovanému uložil, aby pokud dojde k závěru, že pozemky žalobců mohou sloužit jako pozemní komunikace, porovnal stav takové komunikace s možnými alternativami.
33. K této otázce plyne ze správního spisu, že zatímco stav cesty vedoucí přes pozemky žalobců byl v řízení zkoumán při místním šetření, jediným důkazem obsaženým ve správním spisu týkajícím se stavu alternativní cesty je vyjádření starostky S. ze dne 5. 3. 2013. Místní šetření dne 9. 1. 2013 se totiž konalo jen v okolí pozemků žalobců. Z obou stran bylo vidět, že zahrazená cesta je v terénu zřetelnou polní cestou. Tvzení žalobců, že se v zimním období a za nepříznivého počasí mění v mokřinu, se poprvé objevilo v odvolání ze dne 4. 7. 2012, v reakci na něž žalovaný původní rozhodnutí zrušil, a věc se tedy vrátila opět před správní orgán I. stupně. Žalobci své tvrzení sice nepodložili žádnými důkazy (fotografie rozmáčené cesty předložili až současně s žalobami), nicméně stejně tak nejsou doložena a ani ověřena tvrzení obsažená ve vyjádření starostky S. o stavu

alternativní cesty. Vytýká-li žalovaný žalobcům, že existenci mokřiny na pozemcích sice tvrdili, avšak nijak ji neprokázali, je třeba tutéž výtku směřovat k vyjádření starostky S. Samotné vyjádření (jako listinný důkaz) totiž v kontextu toho, jak žalovaný naložil s vyjádřením žalobců, nelze považovat za dostatečně důvěryhodný důkaz o technickém stavu komunikace navazující na ulici V Z. Letecké mapy, resp. panoramatické snímky z internetové stránky www.mapy.cz totiž naznačují (z povahy věci jde pochopitelně jen o velmi hrubý odhad), že cesta z oblasti U H. do S. je nepevněnou polní cestou, která je svou kvalitou srovnatelná s cestou na pozemcích žalobců. Ze spisu přitom nevyplývá nic, z čeho by bylo možno dovodit, že tvrzená omezení ve vztahu k cestě do S. nelze vztáhnout i na komunikaci na pozemcích žalobců. I na tomto místě soud připomíná povinnost plynoucí žalovanému z § 50 odst. 3 správního řádu.

34. Soud uzavírá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pochybil, pokud neposoudil aktuální technický stav komunikace na pozemcích žalobců a technický stav alternativních komunikací. S ohledem na toto pochybení nemají jeho závěry o nezbytné komunikační potřebě, která musí trvat i v době rozhodování žalovaného, oporu ve správním spisu. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V tomto dalším řízení žalovaný opatří důkazy ve vztahu ke stavu komunikace na pozemcích žalobců a ke stavu možných alternativních komunikací na pozemku p. č. x a cesty na S. navazující na ulici V Z., případně za tímto účelem věc vrátí správnímu orgánu I. stupně. Vhodnými důkazy jsou například aktuální ortofotomapy nebo v jeden okamžik provedené místní šetření (ideálně za nepříznivých klimatických podmínek) na všech uvedených komunikacích spojené s pořízením aktuálních fotografií, přičemž místní šetření za účelem ohledání na svých pozemcích jsou žalobci podle § 54 odst. 1 správního řádu povinni strpět. Na základě důkladně zjištěného technického stavu všech komunikací žalovaný opětovně rozhodne, přičemž bude vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání svého rozhodnutí. V novém rozhodnutí je třeba porovnat technický stav všech tří komunikací a zjistit, zda cesta na pozemku p. č. x a cesta na S. navazující na ulici V Z. mohou být alternativními komunikacemi ve vztahu ke komunikaci na pozemcích žalobců. Toto zjištění bude klíčové pro výrok nového rozhodnutí, neboť pokud může alespoň jedna z těchto komunikací představovat alternativu ke komunikaci na pozemcích žalobců, lze si jen stěží představit, že by byla naplněna nadále podmínka nezbytné komunikační potřeby.
35. Uvedené nedostatky soudu nebrání ve vypořádání zbývajících žalobních námitek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–74). Soud se proto dále zabýval námitkou žalobců, že oni ani jejich právní předchůdce F. K. nikdy neudělili svůj souhlas s tím, aby byly jejich pozemky užívány jako veřejně přístupná účelová komunikace. Této námitce soud nepřisvědčil. Vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že souhlas vlastníka s tím, aby pozemek byl jako veřejně přístupná účelová komunikace užíván, a to veřejností, tedy blíže neurčeným okruhem osob, může být výslovný, ale i mlčky udělený (konkludentní), jestliže je cesta dlouhodobě veřejně užívána a vlastník se proti tomu nevymezí způsobem, který nenechává nikoho na pochybách, že s užíváním cesty nesouhlasí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009-66). Soud má za to, jak již vyslovil v rozsudku ze dne 26. 1. 2016, č. j. 46 A 9/2014-239, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že pan F. K. si byl dobře vědom, že přes jeho pozemky vede cesta užívaná veřejností. To plyne z jeho vyjádření z května 1987 v řízení o připojení části pozemku p. č. x k pozemku p. č. x ve vlastnictví paní Č. za účelem postavení žumpy. V něm pan K. prohlásil „rozumí

se, že minimální část z pozemku x musí zachovat prostor účelové cesty pro hospodářský provoz.“ Totéž plyne z výslechu pana K. ze dne 28. 1. 2012, během něhož uvedl, že výslovný souhlas k užívání cesty veřejností nedal, avšak byl si vědom toho, že je veřejností užívána (při cestě do S., do obchodu), což mu nevadilo. Právní předchůdce žalobců tedy s užíváním předmětných pozemků veřejností souhlasil, a to přinejmenším konkludentně, pokud si byl vědom, že je cesta veřejností užívána a nijak nedal najevo svůj nesouhlas. Lze se dokonce domnívat, že cestu věnoval veřejnému užívání i výslovně tím, že jejím zachováním podmínil svůj souhlas se stavbou žumpy na svém pozemku. Čestné prohlášení vložené do spisu dne 21. 1. 2011, v němž pan K. uvádí, že „jako majitel pozemku par. číslo 329/2 [...] jsem nikdy nedal ani písemný ani tichý souhlas s využíváním této parcely jako komunikace“, je v příkrém rozporu s dříve popsáním jednáním a tím, co pan K. sdělil v rámci své svědecké výpovědi. Ve světle toho, že toto čestné prohlášení nasytilizoval žalobce a) a předložil jej panu K. k podepsání (jak sám v žalobě přiznává), jej soud pokládá za nepravdivé a odporující ostatním důkazům. Skutečnost, že i vyjádření z roku 1987 bylo patrně předepsáno pracovníkem MNV, nezpůsobuje jeho nedůvěryhodnost. Jedná se totiž o prohlášení učiněné v řízení o umístění žumpy k sousední chatě, tedy věc zcela nesouvisející s existencí veřejně přístupné účelové komunikace. Je proto téměř vyloučeno, že by pan K. před více než třiceti lety ve svém prohlášení uvedl tento detail nepravdivě. Současně je třeba uvést, že jednou udělený souhlas nelez odvolat. Žalovaný tudíž nepochybil ve svém závěru, že je splněno kritérium souhlasu vlastníka s užíváním komunikace. Námitka je nedůvodná.

36. Důvodná není ani námitka, že žalovaný v napadeném rozhodnutí průběh veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích žalobců přesně nevymezil. To by ostatně bylo nadbytečné, neboť tato cesta v terénu vždy byla a je dobře zřetelná, jak vyplývá z fotografií z místního šetření ze dne 9. 1. 2013 i z aktuálních leteckých či panoramatických snímků z internetové stránky www.mapy.cz.
37. Žalobci dále namítají, že žalovaný nevzal v úvahu zápisy z porad zastupitelů obce K. ve volebním období 2006 - 2010 ze dne 13. 9. 2010. S touto námitkou se soud neztotožnil. Tyto listiny sice poukazují na to, že obec K. v minulosti zvažovala obnovení cesty na pozemku p. č. x, a dokonce o tom jednala se společností Z. S., to je však bez vlivu na posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích žalobců. Rozhodné je, jak již bylo řečeno, jaký je stav alternativních komunikací v době vydání rozhodnutí. Nikoli to jaké budoucí plány či záměry jsou v době vydání rozhodnutí zvažovány. Námitka je tudíž nedůvodná.
38. Dále žalobci namítají, že zaměření pozemkových parcel geodetem proběhlo v jiném termínu, než byl silničním správním úřadem oznámen. Tutéž námitku žalobci vznesli v předcházejícím soudním řízení a soud ji v rozsudku ze dne 26. 1. 2016, č. j. 46 A 9/2014 - 239, vypořádal. Soud uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že dne 16. 5. 2013 oznámil správní orgán I. stupně, že dne 30. 5. 2013 dojde k provedení zaměření pozemkových parcel. Toto oznámení bylo žalobcům doručeno dne 21. 5. 2013. Ze správního spisu (z technické zprávy ze dne 19. 6. 2013) však plyne, že zaměření parcel bylo provedeno později, a to během první poloviny června roku 2013, již bez oznámení konkrétního termínu žalobcům. Soud tak konstatuje, že došlo k porušení ustanovení § 7 zákona č. 200/1994 Sb., o zeměměřictví o změně a doplnění některých zákonů souvisejících s jeho zavedením, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého „[p]ověření zaměstnanci orgánů uvedených v § 4 odst. 2 a osoby oprávněné vykonávat zeměměřické činnosti jsou oprávněni při

výkonu zeměměřických činností v nezbytném rozsahu vstupovat a vjíždět na pozemky po předchozím oznámení vlastníkov (zvýrazněno soudem) nebo oprávněnému uživateli pozemků“; toto pochybení nicméně nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobci nenamítali nesprávnost geodetického zaměření. Ani v tomto soudním řízení neshledal soud důvod se od svého dříve vysloveného závěru odchýlit. Námitka je nedůvodná.

39. Konečně žalobci poukazují na to, že je třeba vzít v úvahu rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2018, č. j. 50 A 15/2017-67, jímž zdejší soud zrušil část územního plánu obce K. v části vymezující pozemky žalobců jako plochu dopravní infrastruktury DI1. Soud k tomu však poukazuje na bod 25 tohoto rozsudku, kde je podrobně rozvedeno, že existence veřejně přístupné účelové komunikace je vázána výlučně na kumulativní splnění čtyř podmínek vyplývajících ze zákona a dovozených judikaturou. Pro věc je proto zcela nerozhodné, v jaké ploše jsou pozemky žalobců zahrnuty z hlediska územně plánovací dokumentace. Stejně tak je zcela bez významu, že byl pod obecní komunikace na pozemku p. č. x v minulosti položen vodovodní řad.
40. Soud pro nadbytečnost neprovedl důkazy navržené žalobci. Řada k žalobám přiložených listin je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel. Různými fotografiemi opatřenými popiskami, které žalobci přiložili a které obsaženy ve správním spisu nejsou, soud neprováděl důkaz z důvodu, že posoudit náležitě technický stav jednotlivých komunikací uložil žalovanému provést v dalším řízení, neboť jde o rozsáhlé dokazování, které není oprávněn provádět soud v soudním řízení. Toto dokazování by proto bylo předčasné. Vedle toho většina těchto fotografií není datována (datum není integrální součástí fotografie a ručně dopsaná datace je velmi nekonkrétní) a nelze přesně určit, odkud byly fotografovány a co přesně zachycují, čímž je jejich vypovídací hodnota snížena. Sdělením Obecního úřadu v K. ze dne 23. 3. 2011, jímž žalobce a) informuje o tom, že nemůže omezit užívání veřejně přístupné účelové komunikace na svých pozemcích, dokud nebude obnovena obecní cesta na pozemku p. č. x, soud důkaz neprováděl, neboť není ve vztahu k předmětu řízení relevantní.
41. O nákladech řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli ve věci plně úspěšní, a mají proto právo na náhradu nákladů řízení. Tyto náklady soud vyčíslil na 4 000 Kč pro každého z žalobců, přičemž každý z nich tuto částku vynaložil na soudním poplatku za žalobu podle položky 18 bodu 2 písm. a) sazebníku soudních poplatků a za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 sazebníku soudních poplatků. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit podle § 149 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobců, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Soud žalobcům nepřiznal náhradu nákladů na zastoupení advokátem, neboť toto zastoupení vzniklo až dne 16. 3. 2018 a jejich zástupce ve věci neprovedl žádný účelný úkon právní služby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. června 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu